

en Taxation, i Haab om, at den kunde falde lavere. Jeg tilspøiede derhos, at vi dog maatte sikke os for, at vi ikke, selv om Taxationen skulde falde højere ud, kom til at betale mere end de 15,000 Rd., der er nævnt i Lovudkastet, og det mener jeg ikke, at der kan være Noget i veien for i dette Tilfælde, hvor Vedkommende have erklæret sig tilfredse med dette Betsløb. Dersom altsaa den fulde Erstatning bliver taxeret til mindre, saa vil Vedkommende ikke kunne gjøre Forbring paa Mere end dette mindre Betsløb, men om Taxationen ogsaa skulde blive større, saa mener jeg dog, at man meget godt kunde indskrænke Betsløbet til det, han selv har erklæret at være tilfreds med.

Derneft skal jeg tillade mig nogle Bemærkninger i Anledning af, hvad der blev ytret af den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns Bde Valgkreds (Fedderson). Han meente, at da den Ret, der har været tillagt Kobberværerne, nu har bestaaet i saa lang Tid ved Siden af det iøvrigt almindelige Forbud mod Omløben med Væxer, saa var det bedst fremdeles at lade det blive, som det paa en naturlig Maade havde udviklet sig. Derved er imidlertid at bemærke, at dengang der blev givet Kobberværerne disse Rettigheder, var der en særegen Grund dertil, nemlig at Kobberværerne dengang trængte til en saadan Opmuntring for at ophjælpes. Disse Grunde ere nu ikke længere tilstede, tværtimod er der nu, og vil der navnlig, naar Næringsloven træder i fuld Kraft, være mange Grunde tilstede, som kunde gjøre det ønskeligt, at denne Rettighed ophæves. Den ærede Rigsdagsmand bemærkede ogsaa, at der ikke i denne Sag kunde være Tale om Kjøbstædernes Rettigheder, men ialtsald kun om Kobberværernes Fordeel. Dette er en Yttring, jeg ikke kan forstaae, thi saa kan man jo ogsaa sige, at der ved Næringslovens Udgivelse ikke var Spørgsmaal om, hvorvidt Kjøbstædernes deraf kunne have Skade, men at det kun vedkom Skomagere, Skræddere, Snebædere osv. Jeg mener nu det er ligefrem, at naar de i Kjøbstædernes hofatte Haandværkere lide Skade, saa maae Kjøbstædernes derved ogsaa lide Skade. At flere Kobberværere skulle

forene sig om at drive en saadan Husseerhandel, troer jeg vilde være forbunden med saamange Vansteligheder og give Anledning til saamegen Uenighed mellem dem, at man ikke kan antage, at de med Fordeel kunne blive enige om en saadan fælles Hussering; desuden ere de Bekostninger, som derved ville være forbundne for Kobberværerne, meget betydelige; jeg kan heller ikke ansee det for rigtigt, at enhver Kobberværer i en Kjøbstad skulde have Lov til at reise hele Landet om. Hvor der tidligere har været Tale om at give Kobberværerne samme Ret som Kobberfabrikerne, der har man dog kun villet give en saadan Ret i det Aint, hvori de være bosiddende. Foraauidt man ogsaa anfører, at der i den lange Tid, Kobberføringen har fundet Sted, ikke har været ført nogen Klage over Kobberføernes Forhold, saa maa jeg dog bemærke, at de Forandringer, der ville indtræde, naar alle Kobberværerne fik den samme Ret, aldeles vilde forrykke det Forhold, som hidtil i saa Henseende har fundet Sted, og den Paalidelighed, man nu troer at finde hos de enkelte Kobberførere, vilde man ingenlunde kunne gjøre Regning paa, naar Rettigheden saaledes blev udvidet til saamange, og navnlig til mange lidet Velhavende. Det er vist nok, at denne Sag hverken for Kobberværerne eller for Kjøbstædernes kan betragtes som nogen Vælsædsag, men Sagen er dog efter min Mening af ikke ringe Bigtighed, fordi det er en vigtig Sag, at de Udenforstaaende ikke faae Anledning til at troe, at der her til een Tid stemmes for eet Princip, naar det antages at være en Deel Medborgere til Fordeel, og til en anden Tid imod det samme Princip, naar det antages at være den samme Deel af Medborgerne til Skade. Jeg siger naturligviis ikke, at Stemmegivningen er afhængig af en saadan Anskuelse, men jeg siger, det kunde faae Udseende deraf for Udenforstaaende, og jeg troer, der kan være saamegen mere Frygt derfor, som det jo er os alle bekjendt, at Mange troe, at man er gaaet Haandværksstanden for nær ved Næringslovens Udgivelse.